

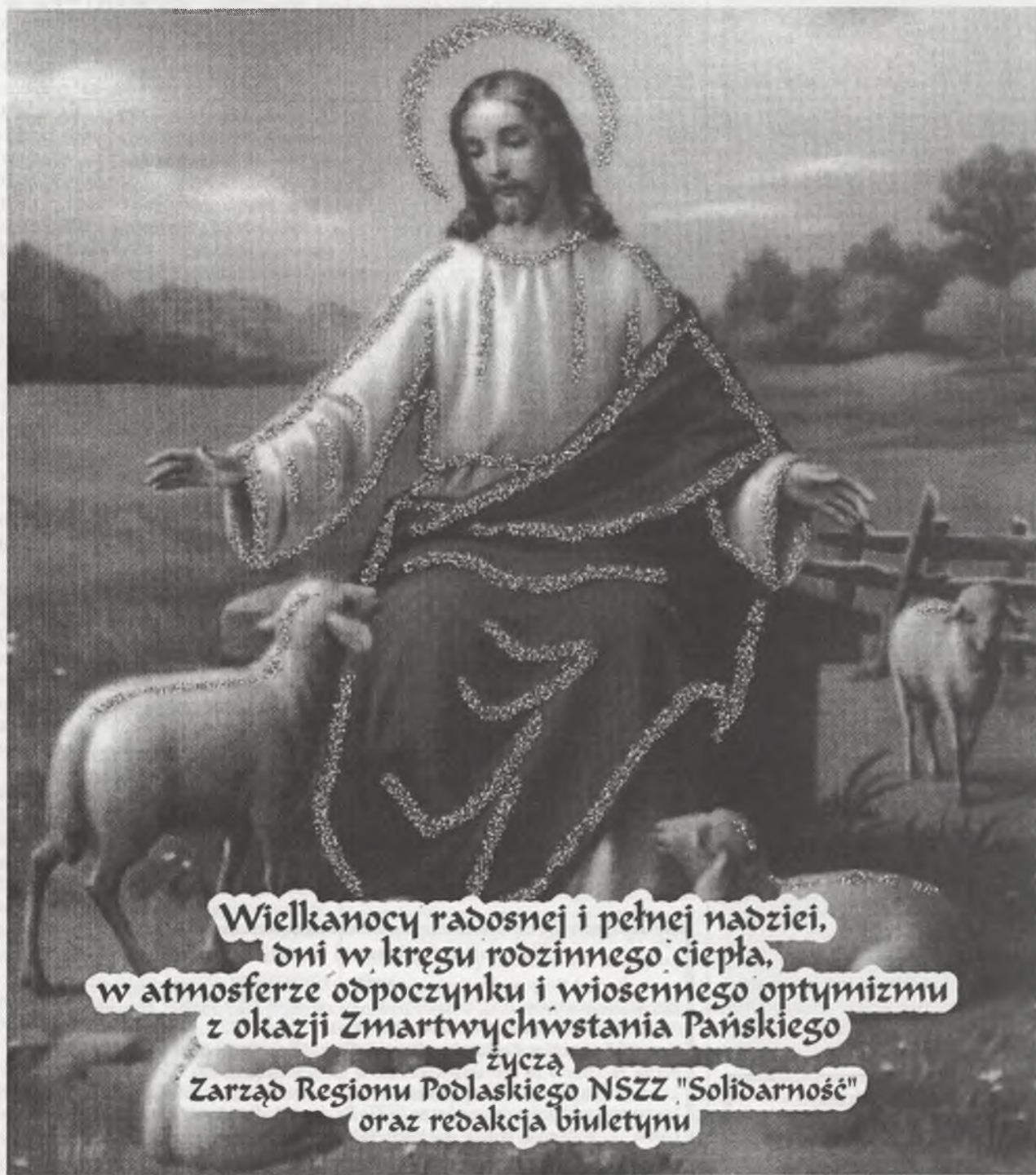
NSZZ

**REGION
PODLASKI**

Solidarność

BIULETYN INFORMACYJNY NR 109 (289) ● 25.03.2002

Wielkanocą radosnej i pełnej nadziei,
dni w kręgu rodzinnego ciepła,
w atmosferze odpoczynku i wiosennego optymizmu
z okazji Zmartwychwstania Pańskiego
życzą
Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ "Solidarność"
oraz redakcja biuletynu

**BIULETYN
INFORMACYJNY
JEST PISMEM
WEWNĄTRZZWIĄZKOWYM**

**Adresy Oddziałów
Zarządu Regionu Podlaskiego
NSZZ „Solidarność”**

1. Region Podlaski
Oddział w Bielsku Podlaskim
17-100 Bielsk Podlaski
ul. 3 Maja 17
tel. 010XX 85 730-28-92
2. Region Podlaski
Oddział w Hajnówce
17-200 Hajnówka
ul. 3-go Maja 24
tel./fax 010XX 85 682-43-05
3. Region Podlaski
Oddział w Czarnej Białostockiej
16-020 Czarna Białostocka
ul. Torowa 15
tel. 010XX 85 710-28-82
4. Region Podlaski Oddział w Łapach
18-100 Łapy
ul. Sikorskiego 54
tel. 010XX 85 715-29-03
5. Region Podlaski
Oddział w Siemiatyczach
17-300 Siemiatycze
ul. Pałacowa 13
tel./fax 010XX 85 655-31-41
6. Region Podlaski Oddział w Grajewie
19-200 Grajewo
ul. Wojska Polskiego 20
tel. 010XX 86 272-27-31
7. Region Podlaski Oddział w Sokółce
16-100 Sokółka
ul. Piłsudskiego 8
tel. 010XX 85 711-21-10
8. Region Podlaski Oddział w Mońkach
19-100 Mońki
ul. Kolejowa 2
tel. 010XX 85 716-30-03
9. Region Podlaski
Oddział w Dąbrowie Białostockiej
16-200 Dąbrowa Białostocka
ul. Tysiąclecia P.P. 4
tel. 010XX 85 712-11-09
10. Region Podlaski
Oddział w Suwałkach
16-400 Suwałki
ul. Kościuszki 32
tel. 010XX 87 566-29-00
fax 566-71-06
11. Region Podlaski
Oddział w Augustowie
16-300 Augustów
Rynek Zygmunta Augusta 9
tel. 010XX 87 643-52-61
12. Region Podlaski Oddział w Sejnach
16-500 Sejny
ul. 22 Lipca 10
tel. 010XX 87 516-36-51

**Konto ZR Podlaskiego
BGŻ SA O/Białystok
20301084-116381-2706-1100**

Z PRAC

ZARZĄDU REGIONU

Stanowisko

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego „Solidarność” w sprawie niewypłacania pracownikom wynagrodzeń za pracę przez pracodawcę Zarząd FPIU „Bison-Bial” S.A. w Białymstoku

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” z siedzibą w Białymstoku popiera ze wszelkich miar słuszne żądania załogi FPIU „BISON-BIAL” S.A. w Białymstoku dotyczące wypłaty zaległych i bieżących wynagrodzeń za pracę.

Prawem pracownika jest godna płaca za wykonywaną pracę, a obowiązkiem pracodawcy jest wypłata takiego wynagrodzenia w pełnej wysokości i w ustalonych, na podstawie kodeksu pracy oraz regulaminu pracy, terminach.

Postępowanie pracodawcy Zarządu FPIU „BISON-BIAL” S.A. jest nie tylko rażącym naruszeniem prawa lecz również poniżaniem godności pracowników i ich rodzin.

Zdajemy sobie sprawę, że pracownicy walczą o swoje słuszne prawa, w obronie własnej godności i egzystencji ich rodzin oraz w obronie nas wszystkich – utrzymujących się z pracy własnych rąk, odważnie żądając respektowania prawa.

Jednocześnie wiemy, iż takie działania jak strajk są bronią ostateczną i winne być przeprowadzone z zachowaniem dużej dozy zdrowego rozsądku.

Być może komuś zależy, na doprowadzeniu do upadłości Spółki i obarczeniu strajkujących winą za tę upadłość, na zwolnieniu wszystkich pracowników, a następnie stworzeniu na bazie masy upadłości nowej firmy zatrudniającej kilkudziesięciu nowych pracowników na umowach terminowych oraz bez uprawnień zagwarantowanych przez Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy.

Wykorzystywanie rozpacz i nieświadomości ludzi jest zerowaniem na ich tragedii.

Białystok 6.03.2002 r.

Stanowisko

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” z dnia 6. 03.2002 r.

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” wyraża stanowczy protest wobec decyzji dyrekcji Białostockiego Ośrodka TVP o zmianie czasu emisji Magazynu Katolickiego „Pod Twoją Obronę”.

Jednostronną decyzję dyrekcji Białostockiego Ośrodka TVP o zmianie godzin nadawania programu katolickiego odbieramy jako naruszenie porozumień wynikających z art. 48 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z dnia 23 maja 1989 r.), które stanowią iż: „Kościół ma prawo do emitowania w środkach masowego przekazywania Mszy św. w niedziele i święta oraz swoich programów, w szczególności religijno-moralnych, społecznych i kulturalnych.

Sposób realizacji tych uprawnień regulują porozumienia pomiędzy Sekretariatem Konferencji Episkopatu Polski a jednostkami publicznej radiofonii i telewizji”.

Sprowadzanie Ośrodka TVP Białystok do roli li tylko „skansenu” prezentującego mieszankę kulturą mniejszości narodowych i etnicznych naszego regionu, z pominięciem interesów największej grupy odbiorców telewizyjnych, stoi w sprzeczności z misją telewizji publicznej, która ma obowiązek służyć rozwojowi kultury, ze szczególnym uwzględnieniem polskiego dorobku intelektualnego i artystycznego.

Białystok, dn. 6.03.2002 r.

Komunikat Regionalnej Komisji Wyborczej

1. Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” przypomina, że zgodnie z kalendrzem wyborczym, wybory powinny zakończyć się do dnia 31 marca 2002 r.
2. Zgodnie z powyższym przyjęto do dn. 15.04.2002 r. jako nieprzekraczalny termin rejestracji w Regionalnej Komisji Wyborczej, protokołów wyborczych z wyborów elektorów na zebrania wyborcze w okręgach łączonych.
3. Na dn. 30.04.2002 r. wyznacza się termin rejestracji w RKW protokołów wyborczych z wyborów delegatów na WZD Regionu Podlaskiego oraz składanie protokołów z wyborów władz zakładowych i delegatów do regionalnych struktur branżowych.

Prywatyzacja PMB

Wojewoda Marek Strzaliński zaakceptował wnioski zespołu prywatyzacyjnego i przyznał białostockiej hurtowni BOS S.A. i Podlaskiemu Przedsiębiorstwu Mięsnemu (spółce pracowniczo-producentycznej), które złożyły wspólną ofertę, pierwszeństwo w rozmowach ze skarbem państwa na temat tworzenia przyszłej spółki na bazie przedsiębiorstwa. Informuje też, że dopuszcza możliwość prowadzenia końcowych negocjacji z drugim inwestorem – zakładami mięsnymi „Duda” w Grąbkowie, jednak tylko w przypadku nie dogadania się co do warunków prywatyzacji z inwestorem pierwszorzędym. Uzasadnienie decyzji dowodzi, że w wojewoda nadal nie wie, kto powinien prywatyzować PMB: „W ocenie organu założycielskiego obaj inwestorzy mogą w ustalonej kolejności uczestniczyć w końcowym etapie prywatyzacji, pod warunkiem poprawienia swoich ofert. Dotyczy to głównie ceny za przedsiębiorstwo”.

PMB ma problem związany z wstrzymanej licencji na eksport wołowiny. Przedsiębiorstwo straciło uprawnienia po tym, jak brytyjskie służby weterynaryjne doszukały się w jednej z wołowych ćwierci, pochodzących z tych zakładów, śladów rdzenia kręgowego – najbardziej prawdopodobnego źródła zagrożenia chorobą szalonych krów. Władze polskie zareagowały błyskawicznie – cofnęły zezwolenia i nakazały wszcząć w zakładach natychmiastową i szczegółową kontrolę.

Dyrektor PMB Stanisław Kondracikowski zapewnia, że w jego zakładzie procedury są przestrzegane skrupulatnie. – Oczywiście wyjaśniamy sprawę, szukamy ewentualnych niedociągnięć, zastanawiamy się, czy był to tzw. błąd ludzki – mówi. – Nic jednak nie budzi zastrzeżeń ani naszych służb jakościowych, ani kontrolujących firmę lekarzy.

PMB wysyła mięso wołowe m.in. do Belgii, Holandii, Wielkiej Brytanii i Szwecji. – Ilości są bardzo różne – mówi dyrektor Kondracikowski – choć generalnie niewiele wołowiny eksportujemy. Sporo jej trafia natomiast na rynek krajowy. Finansowe straty z powodu blokady eksportu nie są więc wielkie. Dotkliwa jest natomiast doraźna blokada środków – ok. 130 tys. zł za kolejną przetrzymywaną dostawę dla belgijskiego kontrahenta.

BSE została wykryta w Wielkiej Brytanii w 1986 roku. Jej odmiana u ludzi (CJD) wywołała panikę wśród konsumentów. Władze brytyjskie były oskarżane o to, że wyeksportowały chorobę za granicę. ■

ZAPRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

Stanowisko Prezydium KK nr 45/02 ws. sytuacji w przemyśle stoczniowym

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” z olbrzymim niepokojem ocenia obecną sytuację w polskim przemyśle stoczniowym.

Sektor ten ma szansę być ważną i stabilną częścią polskiej gospodarki, ale brak szeroko rozumianej polityki państwa wobec gospodarki morskiej oraz brak skutecznych mechanizmów wsparcia powoduje obecnie bezpośrednie zagrożenie dla całego obszaru gospodarki związanego pośrednio i bezpośrednio z sektorem stoczniowym. Stosowana na rynkach międzynarodowych praktyka pomocy państwa dla produkcji okrętowej: dumpingowe obniżanie cen statków w Korei, subsydia bezpośrednie do kontraktów w Europie Zachodniej powoduje, że polskie stocznie nie mają równych warunków konkurencji. Sytuację pogarsza światowa dekonjunktura w tej branży i utrzymywanie się mocnej złotówki, uderzającej we wszystkich eksporterów (a przemysł stoczniowy eksportuje 100% swoich wyrobów).

Ewentualne zakończenie produkcji okrętowej w Stoczni Szczecińskiej spowodować może upadłość 600-700 dostawców i kooperantów przemysłu stoczniowego, między innymi hut czy Zakładów Cegielskiego w Poznaniu, najważniejszego producenta silników okrętowych dla polskich stocznii. Oznaczać to będzie likwidację całego polskiego przemysłu okrętowego, a tym samym – około 70 tys. miejsc pracy oraz utratę przez polską gospodarkę eksportu wartości ponad 1 mld USD rocznie.

Wobec takiego zagrożenia NSZZ „Solidarność” stwierdza, że podejmie wszelkie dostępne Związkowi działania w celu zażegnania groźby utraty miejsc pracy w branży okrętowej, źródła utrzymania kilkudziesięciu tysięcy polskich rodzin.

Uwzględniając charakter i znaczenie tej branży oraz potencjalne bardzo groźne skutki społeczne i gospodarcze, Prezydium KK domaga się od Rządu RP niezwłocznego podjęcia działań nadzwyczajnych i wnioskuje o debatę na temat obecnej sytuacji przemysłu stoczniowego w Komisji Trójstronnej.

Gdańsk, 11.03.2002 r. Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Decyzja Prezydium KK nr 46/02

ws. opinii o projekcie ustawy MPiPS o minimalnym wynagrodzeniu za pracę

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt ustawy Ministra Pracy i Polityki Społecznej o minimalnym wynagrodzeniu za pracę oraz o zmianie niektórych ustaw. Mimo, że przedstawiony projekt przewiduje ustalenie minimalnego wynagrodzenia w drodze negocjacji ze związkami zawodowymi i organizacjami pracodawców w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych proponowane zapisy ustawy oceniamy negatywnie ze względu na:

- nieokreślenie sposobu ustalania przez Radę Ministrów propozycji wysokości minimalnego wynagrodzenia, która ma być podstawą do dalszych negocjacji z partnerami społecznymi,
- brak określenia gwarantowanej relacji minimalnego wynagrodzenia do przeciętnego wynagrodzenia oraz określenia czasu dojścia do założonej relacji,
- wykreślenie z katalogu wyłączeń (art. 5 ust. 15) przy ustalaniu najniższego wynagrodzenia pracownika „dotatkowych wynagrodzeń rocznych dla pracowników jednostek sfery budżetowej (nagrody z zakładowego funduszu nagród) oraz należności przysługujących pracownikom z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej”
- wprowadzenie zmniejszenia wynagrodzenia pracownikom w okresie pierwszych dwóch lat pracy bez zbadania konstytucyjności różnicowania minimalnego wynagrodzenia.

Prezydium NSZZ „Solidarność” domaga się, aby podstawą regulacji ustawowej była wypracowana już z partnerami społecznymi metodologia ustalania minimalnego wynagrodzenia oparta na wydatkach 20% osób o najniższych dochodach w gospodarstwach pracowniczych.

Wyrażamy gotowość podjęcia rozmów na temat elastycznej ścieżki dojścia, przewidując opóźnienie wprowadzenia minimalnego wynagrodzenia w pełnej wysokości wynikającej z przyjętej metodologii.

Gdańsk, 12.03.2002 r. Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

Decyzja Prezydium KK nr 47/02

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie określenia wzoru wniosku o ustalenie uprawnień do zasiłku rodzinnego, pielęgnacyjnego i wychowawczego (...)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” odstępuje od zaopiniowania projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie określenia wzoru wniosku o ustalenie uprawnień do zasiłku rodzinnego, pielęgnacyjnego i wychowawczego, innych dowodów niezbędnych do ustalenia prawa dotyczących zasiłków oraz szczegółowych zasad i trybu ich wypłaty w związku z negatywnym zaopiniowaniem przez NSZZ „Solidarność” zmian w ustawie z dnia 1 grudnia 1994 r. o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych w części dotyczącej zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych.

Gdańsk, 12.03.2002 r. Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Decyzja Prezydium KK nr 48/02

ws. wyboru koordynatora badań do programu „EMU/EURO: Antycypując zmiany w zbiorowych stosunkach pracy w państwach kandydujących”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza kandydaturę Janusza Michalskiego na koordynatora badań do programu „EMU/EURO: Antycypując zmiany w zbiorowych stosunkach pracy w państwach kandydujących”.

Gdańsk, 12.03.2002 r. Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Decyzja Prezydium KK nr 49/02

ws. reprezentowania Związku na zebraniu wspólnoty mieszkaniowej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” upoważnia Leszka Jankowskiego – Skarbnika Komisji Krajowej i Andrzeja Kuberczyka – eksperta Komisji Krajowej do wspólnego reprezentowania NSZZ „Solidarność” na zebraniu współwłaścicieli nieruchomości położonej przy ul. Oboźnej 7 w Warszawie, które zwołane jest na 15 marca 2002 roku.

Gdańsk, 12.03.2002 r. Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Decyzja Prezydium KK nr 50/02

ws. przekazania środków z FWSZZ

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” na podstawie uchwały KK nr 70/2001, zgodnie z opinią Zespołu ds. Funduszu Wspomaganie Statutowych Zadań Związku podejmuje następujące decyzje odnośnie przekazania środków z Funduszu Wspomaganie Statutowych Zadań Związku:

1. dla Regionu Płockiego 10.744 zł
2. dla Regionu Ziemi Łódzkiej 38.568 zł
3. dla Regionu Śląsko-Dąbrowskiego 219.885 zł
4. dla Regionu Bydgoskiego 22.487 zł
5. dla Regionu Gorzowskiego 8.959 zł
6. dla Regionu Zagłębie Miedziowe 28.895 zł
7. dla Regionu Podlaskiego 22.923 zł

Środki dla regionów: Bydgoskiego, Zagłębie Miedziowe, Podlaskiego zostaną przekazane w pełnej wysokości po uzupełnieniu niedociągnięć: określenie zadań w zakresie pomocy eksperckiej i informacji wewnątrzwiązkowej lub zapewnienia odpowiedniej wysokości współfinansowania przez Zarząd Regionu.

Gdańsk, 12.03.2002 r. Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Zastępca Przewodniczącego
Sekretarz Komisji Krajowej
NSZZ „Solidarność”

(-) Józef Niemiec

Debata o współpracy

14 marca w siedzibie Okręgowego Inspektoratu Pracy w Białymstoku odbyła się spotkanie z udziałem organizacji związkowych i Państwowej Inspekcji Pracy.

Otwierając debatę, Okręgowy Inspektor Pracy Henryk Purwin podkreślił jej szczególne znaczenie jako pierwszego sztabowego spotkania kierownictwa Okręgowego Inspektoratu pracy z przedstawicielami związków zawodowych regionu podlaskiego. W swoim wystąpieniu Okręgowy Inspektor Pracy przedstawił porządek spotkania proponując, by miało ono charakter swobodnej dyskusji, wymiany poglądów, zgłaszania uwag, problemów. Zaprezentował wyniki działalności OIP Białystok 2001 r. posługując się materiałami wcześniej przekazanymi uczestnikom spotkania, dokonał podsumowania roku 2001 pod względem współpracy okręgowego inspektoratu pracy ze związkami zawodowymi.

W dalszej części wystąpił Jarosław Janowicz – Zastępca Okręgowego Inspektora Pracy ds. organizacyjno-prawnych który mówił o:

- * spadku liczby rejestrowanych układów zbiorowych pracy związanego z sytuacją ekonomiczną,

- * zmniejszeniu liczby protokołów dodatkowych do układów zbiorowych pracy,

- * wnioskach rejestrowanych analizy nowo zawieranych układów (nadrzędna rola pracodawcy, warunki mniej korzystne dla pracowników niż przewidują przepisy prawa pracy, sporadyczne przypadki rozwiązań bardziej korzystnych dla pracowników),

- * zmianie wymogów formalno-prawnych dot. podpisywania układów zbiorowych pracy,

- * konieczności szkolenia przewodniczących zakładowych organizacji związkowych w zakresie prawa pracy, jak też wymogów stawianych podczas rejestracji układów zbiorowych pracy,

- * ściślejszej współpracy w ramach wyeliminowania błędów.

Kontynuując dyskusję, Alicja Hryniewicka – przewodnicząca Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych nawiązywała do wypowiedzi J. Janowicza zadając pytanie: Czy Państwowa Inspekcja Pracy może egzekwować przestrzeganie postanowień zawartych w zakładowych układach zbiorowych pracy. Jarosław Janowicz odpowiadając na pytanie stwierdził, że postanowienia układów zbiorowych pracy muszą być traktowane jak przepisy kodeksu pracy. Uprawnienia inspektora są więc takie jak

w przypadku naruszania przepisów zbiorowych pracy.

Następnie głos zabrał Eugeniusz Muszyc – Przewodniczący Podlaskiej Rady Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia. W swoim wystąpieniu bardzo pozytywnie odniósł się do inicjatywy inspekcji pracy i wyraził nadzieję, że podobne spotkania odbywać się będą systematycznie. E. Muszyc stwierdził również, że związki zawodowe doceniają pomoc ze strony PIP, korzyści płynące ze wspólnych debat są obopólne. Niewiele jest prężnie działających związków zawodowych, istnieje więc potrzeba organizowania szkoleń dla związkowców wytypowanych z poszczególnych centrali związkowych. Obecnie w służbie zdrowia nagminnie łamane jest prawo pracy. Kolejną uczestniczką spotkania była Krystyna Sadowiska – Koordynator ZSIP Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, która wniosowała o częstsze spotkania z udziałem SIP i przedstawicieli okręgowego inspektoratu pracy.

Okręgowy Inspektor Pracy zaproponował organizację przyszłych debat co kwartał z uwzględnieniem podziału na poszczególne rodzaje działalności gospodarczej.

Propozycją E. Muszycy było włączenie do spotkań przedstawicieli innych działających związków zawodowych (lekarzy, elektroradiologów, chirurgów), którzy wytypowaliby ze swego grona po kilku przedstawicieli.

Do dyskusji włączył się Dariusz Zarzecki – Przewodniczący Zarządu Okręgu Podlaskiego Związku Zawodowego Budowlani. Podkreślił wieloletnią, udaną współpracę z Państwową Inspekcją Pracy i przeprowadzenie licznych szkoleń z udziałem pracowników Okręgowego Inspektoratu Pracy w Białymstoku.

Zdaniem Zbigniewa Czarnieckiego – Wiceprezesa Zarządu Okręgu Podlaskiego Związku Nauczycielstwa Polskiego, szkoły jako zakłady pracy mają największe problemy ze współpracą z samorządami lokalnymi. Zasygnalizował również problem szkoleń pracowników zakresie BHP. Według niego szkolenia te są w rzeczywistości fikcją. Wniósł o skierowanie ze strony inspektorów pracy. Z. Czarniecki podkreślił również brak przepisów wykonawczych odnośnie szkoleń w zakresie BHP. Dotyczy to w szczególności szkół, gdzie funkcjonują warsztaty, a ich zaplecze techniczne podlega kompetencji samorządów lokalnych. Wynikło stąd pytanie Z. Czarnieckiego, czy PIP może wpłynąć na samorząd, by ten organizował nauczycielom pracującym w warsztatach szkolnych szkolenie z zakresu BHP. Do tej wypowiedzi ustosunkowała

Ciąg dalszy na str. 6

ZAPRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

**Decyzja Prezydium KK nr 11/02
ws. opinii o projekcie budżetu państwa na 2002 r.**

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie ocenia przedstawiony przez rząd projekt budżetu państwa na rok 2002, przede wszystkim ze względu na ograniczenie wydatków (co spowoduje pogorszenie sytuacji osób najbardziej potrzebujących i pracowników, zwłaszcza nauczycieli i służby zdrowia) oraz drastyczną zmianę polityki rządu wobec rodziny. Wprowadzone już w życie ustawy okołobudżetowe spowodują obniżenie poziomu życia pracowników i ich rodzin. Takie rozwiązania są nie do przyjęcia, szczególnie w sytuacji nieprzedstawienia przez rząd koncepcji ożywienia rozwoju gospodarczego, bez czego nie nastąpią korzystne zmiany w sektorze przedsiębiorstw i w pozostałych sferach życia społecznego.

Projekt budżetu nie zawiera rozwiązań, których celem bezpośrednim będzie zahamowanie wzrostu bezrobocia i spadku nakładów inwestycyjnych oraz pobudzenie spadającego tempa wzrostu produktu krajowego brutto. Proponowany przez rząd kierunek zmian jest całkowitym zaprzeczeniem obietnic składanych w trakcie kampanii wyborczej. Zamiast obiecanych rozwiązań systemowych pobudzających gospodarkę zamierza się zlikwidować lub ograniczyć niemal wszystkie elementy ochrony najuboższych. Szczególnie niepokojące w konstrukcji tegorocznego projektu jest tworzenie dużych rezerw przy jednoczesnym braku określonych priorytetów rozwoju gospodarczego oraz spójnej polityki wobec poszczególnych sektorów gospodarki. Stwarza to rządowi możliwość prowadzenia polityki uznaniowego rozdawnictwa pieniędzy poza kontrolą parlamentu.

Rynek pracy

Doświadczenie ubiegłych lat wskazuje na potrzebę zmian w Funduszu Pracy, m.in. po to, aby nie łączyć świadczeń o charakterze zabezpieczeń socjalnych (zasiłków, świadczeń, składek za bezrobotnych) ze środkami na aktywizację rynku pracy, szczególnie że brakowało środków zarówno na zasiłki, jak i na aktywizację bezrobotnych. Do dnia sporządzenia opinii nie określono zadań Funduszu Pracy oraz stopnia i rodzaju powiązań służb zatrudnienia z Funduszem. Nierozwiązanie tych problemów wpłynie niekorzystnie także na możliwości uzyskania w przyszłości dofinansowania tych zadań przez fundusze europejskie.

Nowy system dystrybucji środków z Funduszu Pracy na aktywne programy rynku pracy budzi poważne zastrzeżenia, o czym była wielokrotnie mowa choćby na posiedzeniach Naczelnej Rady Zatrudnienia (tryb algorytmicznego zasilania, wysokość rezerwy Prezesa KUP, pobieranie kredytu przez Fundusz Pracy w razie niedoszacowania liczby zasiłkobiorców).

Mimo słusznej i oczekiwanej przez NSZZ „Solidarność” korekty budżetu państwa w 2001 r., polegającej na zwiększeniu dotacji do Funduszu Pracy na pokrycie zobowiązań (600 mln zł) i na opłaceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne dla bezrobotnych bez prawa do zasiłku (473,1 mln zł), nie zlikwidowano zadłużenia Funduszu (aktualnie wynosi 1.120 mln zł).

Ponieważ w uzasadnieniu do ustawy budżetowej na rok 2002 nie podano prognozowanej liczby bezrobotnych ani w ujęciu średniorocznym, ani na koniec okresu, podając tylko wskaźnik stopy bezrobocia (18,6%), stąd trudno będzie oszacować wysokość zasiłków dla bezrobotnych. Ostatnia zmiana prawna, przy utrzymaniu wzrostu liczby zasiłkobiorców spowoduje dalsze obniżenie zasiłku dla bezrobotnych w stosunku do przeciętnej płacy pracowniczej, co jest sprzeczne z konwencją MOP nr 168.

Dochody Funduszu wyniosą 9.824.600 tys. zł i wzrosną o 17,4% w stosunku do wykonania w 2001 r., przede wszystkim w wyniku wzrostu dotacji budżetowej, która będzie wyższa o 37,2% i wyniesie 3.634.600 tys. zł. Zbyt optymistycznie oszacowano dochody ze składek pracodawców na rzecz Funduszu, gdyż trudno jest określić skalę możliwych upadłości.

Wydatki Funduszu zaplanowano w wysokości 9.805.298 tys. zł, tj. o 13,9% więcej niż w roku 2001. Sprzeciw NSZZ „Solidarność” musi budzić ograniczenie wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 9,4% ogółu środków Funduszu. Niestety, przy planowanym wzroście liczby zasiłkobiorców (około 112 tys.) przewidziano

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

niższe wydatki na programy i formy aktywnego przeciwdziałania bezrobociu, aż o 17,5% w stosunku do wykonanego planu 2001 roku. Wyniosą one 920.000 tys. zł, co powoduje zmniejszenie wydatków we wszystkich formach aktywizacji zawodowej.

Nie można również wyrazić zgody na obniżenie środków na prace interwencyjne, szkolenia, pożyczki, roboty publiczne, programy specjalne, jak i po raz trzeci z rzędu – likwidację dotacji dla organizacji pozarządowych wspieranych przez Fundusz Pracy z mocy ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu. W tym miejscu należy przypomnieć, że – według uchwały sejmiku z 20 XI 1996 r. – Fundusz Pracy winien posiadać środki wielkości 3% PKB, a 30% jego środków winno być przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Zmniejszenie środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu stoi w sprzeczności z priorytetem w polityce państwa, jakim jest ochrona i tworzenie nowych miejsc pracy.

Wielkości dotyczące przewidywanego wykonania planu Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w 2001 r. w zasadniczym stopniu odbiegają od zaplanowanych w ustawie na 2001 rok, m. in. w związku z utrzymaniem przez byłego Ministra Pracy zbyt niskiej składki do Funduszu oraz niezwróceniem przez Skarb Państwa Funduszowi długu 136 mln zł i nie mogą być rzetelną informacją do budowy planu finansowego na rok 2002 (przy ogromnej liczbie niewypłaconych wniosków).

Plan Funduszu sporządzono na podstawie ustawy, która była przedmiotem nowelizacji, bez uwzględnienia rozwiązań zaproponowanych w złożonym projekcie planu (m.in. występują tam wielkości jednorazowych świadczeń i pożyczki na składki na ubezpieczenia społeczne, które to transfery zlikwidowano podczas ostatniej nowelizacji).

Minister Pracy wraz z Ministrem Finansów złamali ustawę o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy z dnia 29 grudnia 1993 r., przedkładając sejmowi plan finansowy FGSP na rok 2002 ze składką pracodawców w wielkości 0,08% podstawy naliczania składki, gdy Rada Funduszu wnioskowała o składkę nie niższą niż 0,15%.

Zważywszy na wzrost liczby przypadków upadłości pracodawców i coraz częstsze niewypłacanie poborów dla pracowników niemal we wszystkich sektorach gospodarki, projekt wydatków pozostałych transferów na rzecz ludności jest niewiarygodny, zwłaszcza w zakresie odszkodowań i odpraw z tytułu rozwiązywania umów o pracę.

Zastrzeżenia budzi również zaplanowanie nierealnego wskaźnika windykacji wypłaconych świadczeń w wysokości 59,5% wartości wypłaconych świadczeń (w roku 2001 prognozowano 52,8% windykacji, zrealizowano 49,6%). Plan nie przedstawia też wielkości zatrudnienia i przeciętnego wynagrodzenia pracowników obsługujących Fundusz.

Według planu na rok 2002, Fundusz ma zaspokoić 298 057 roszczeń osób uprawnionych. Nie wiadomo, czy będą w tym środki na wnioski złożone w 2001 r. i niewypłacone przez Fundusz. Ponieważ nie ma żadnych rezerw finansowych, przy założonej na kolejny rok niskiej składce oraz niższych wpływach z windykacji, w dalszym ciągu w trakcie 2002 roku spodziewać się należy napięć w funkcjonowaniu Funduszu.

Zastrzeżenia budzi obniżenie dotacji na inwestycje infrastrukturalne w gminach zagrożonych wysokim bezrobociem strukturalnym do poziomu 30.000 tys. zł. Samorządom terytorialnym brakuje środków własnych na prowadzenie polityki regionalnej, a zmniejszenie tych środków pogorszy sytuację zarówno bezrobotnych, jak i gmin szczególnie zagrożonych wysokim bezrobociem strukturalnym.

W związku z faktem, że plany finansowe funduszy celowych obsługujących rynek pracy w roku 2002 nie umożliwiają ani zwiększenia zatrudnienia, ani wzrostu efektywności programów pomocowych dla bezrobotnych i poszukujących pracy, ani też nie zmniejszają różnic między poszczególnymi regionami, a także nie gwarantują osłon dla osób pozbawionych ofert pracy na rok 2002, projekt budżetu w części rynku pracy należy zaopiniować negatywnie.

Polityka społeczna

W projekcie budżetu na rok 2002 środki finansowe na realizację zadań z zakresu pomocy społecznej zaplanowano w części 85 – budżet wojewodów (dział 853) oraz w części 83 – rezerwy celowe.

Ciąg dalszy na str. 6

się K. Sadowiska, która potwierdziła złą jakość szkoleń BHP. Według niej zarówno pracownikom, jak i pracodawcom nie zależy na właściwym odbyciu szkolenia. Pracodawcy zaś często nie są świadomi wagi problemu.

Podsumowując tą część dyskusji H. Purwin stwierdził, że inspektorzy pracy przeprowadzający kontrolę zostali zobligowani do dokładnego określania zarówno terminu przeprowadzonych szkoleń, jak też podmiotów je przeprowadzających. Nadmieniał również, że idealnym rozwiązaniem problemu byłoby nadawanie certyfikatów osobom lub instytucjom posiadającym kompetencje do przeprowadzania szkoleń BHP. H. Purwin stwierdził, że podczas spotkania ze starostami poszczególnych powiatów wnioskował o spowodowanie kształcenia służb BHP dla placówek oświatowych. Podkreślił, że inspektorzy pracy nie mogą uczestniczyć w szkoleniach w poszczególnych szkołach.

W dalszej części spotkania głos zabrał Leoncjusz Kleszczewski – z-ca Przewodniczącego Rady Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych Województwa Podlaskiego. Przedstawił on kilka uwag dotyczących współpracy OPZZ z PIP:

- * akceptacja współpracy w dziedzinie przestrzegania prawa pracy i egzekwowania przepisów BHP,

- * uczestnictwo przedstawicieli Okręgowego Inspektoratu pracy w szkoleniach w zakładach pracy, jak też w zebraniach OPZZ,

- * sporadycznie występująca niewłaściwa współpraca inspektorów pracy z zakładowymi organizacjami związkowymi (nie kontaktowanie się inspektorów pracy podczas przeprowadzania kontroli, wcześniejsze powiadamianie pracodawcy o planowanej kontroli, mało wnikliwe rozpatrywanie wskazanych nieprawidłowości, nie zachowanie anonimowości skarżącego).

Do negatywnych uwag przychylił się również Witold Perkowski – Przewodniczący Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność '80”. Wnioskował o obiektywizm inspektorów pracy podczas przeprowadzanych kontroli.

Głos zabrał również w dyskusji Eugeniusz Stepańczyk – Wiceprzewodniczący Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” postulując o wnikliwsze sprawdzanie przez inspektorów pracy wykonywania zaleceń pokontrolnych. Podkreślił również nagminne łamanie prawa pracy przez pracodawców.

Ustosunkowując się do wcześniejszych wypowiedzi H. Purwin stwierdził że:

- * w odniesieniu do zarzutów nie kontaktowania się inspektorów pracy z zakła-

dowymi organizacjami związkowymi, jest to fakt niedopuszczalny, ale należy również zadać pytanie czy związkowcy wyrażają wolę takiego kontaktu.

* należy unikać uogólnień rozpatrywać poszczególne sytuacje rzekomego przekraczania swoich kompetencji przez inspektorów pracy (nie zachowanie anonimowości skarżącego),

* skarżącego odniesieniu do zarzutu informowania o planowanym przeprowadzeniu kontroli, wynika to z konieczności obecności pracodawcy i przygotowania przez niego stosownej dokumentacji (nie dotyczy to kontroli przeprowadzanych w nocy oraz kontroli w wyniku skarg),

* w wyniku protestów, nie postępują prace nad szerszą ochroną praw pracownika (ustawa o SIP, ustawa o związkach zawodowych),

* ogromne znaczenie dla poprawy stanu prawnego jak też pracownika ma właśnie inicjatywa przeprowadzania debat ze związkami zawodowymi.

Z. Czarniecki zwrócił się z prośbą do OIP, aby podczas spotkania z dyrektorami szkół uczulił ich na niewłaściwe działania podejmowane bez respektowania przepisów ustawy o związkach zawodowych.

Nawiązując do ustawy o związkach zawodowych J. Janowicz przypomniał, że w przypadku dyskryminowania organizacji związkowych, organem właściwym do zajęcia stanowiska jest nie PIP, ale prokurator i dlatego zaakcentował również potrzebę przeprowadzenia szkoleń dla przedstawicieli związków zawodowych.

Temat szkoleń podjęli Z. Czarniecki i K. Sadowska, przypominając szkolenia organizowane przez GIP a przeprowadzane we Wrocławiu w Ośrodku Szkolenia PIP.

Okręgowy Inspektor Pracy stwierdził, że PIP z pewnością może zapewnić fachową kadre na takie szkolenia, ale ich uczestnicy musieli by partycypować w kosztach. Szkolenia te miałyby dotyczyć węzłowych, ogólnopolskich problemów.

K. Sadowska poinformowała również, że GIP organizuje systematycznie szkolenia dla Społecznych Inspektorów Pracy. Powstał również projekt, by w wyniku takich szkoleń osoby, które je ukończyły nabywały uprawnień do przeprowadzania szkoleń w swoich zakładach pracy dla organizacji związkowych.

Następnie głos zabrał starszy radca w Okręgowym Inspektoracie Pracy Białymstoku Piotr Latała, który przekazał zebrany informację nt. dyżurów, porad prawnych w powiatach oraz przedstawił organizowane przez PIP konkursy, zwrócił szczególną uwagę na konkurs na „Najaktywniejszego społecznego inspektora pracy”.

Ciąg dalszy na str. 8

Z P R A C

KOMISJI KRAJOWEJ

Przy konstruowaniu budżetu pomocy społecznej środki finansowe na rok 2002 odnoszono do środków ujętych w ustawie budżetowej na 2001 rok. Przy takich założeniach łączna wysokość nakładów na pomoc społeczną stanowi 103,1% nakładów na rok 2001. Realny poziom wydatków na pomoc społeczną uwzględniający skutki planowanej na 2002 r. inflacji (4,5%) ulega więc obniżeniu w stosunku do roku 2001 o 1,4%.

Obniżeniu w stosunku do nakładów w 2001 r. ulegną w szczególności wydatki na:

- rodziny zastępcze – 95,4%,
- ośrodki adopcyjno-opiekuńcze – 96%,
- usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze – 81%,
- zasiłki rodzinne i pielęgnacyjne – 89,5%,
- domy pomocy społecznej – 93,7%,
- zespoły ds. orzekania o stopniu niepełnosprawności – 92,9%.

Prezydium KK negatywnie ocenia planowany na rok 2002 budżet pomocy społecznej, a szczególnie negatywnie oceniamy zmniejszenie corocznych wydatków na pomoc społeczną poprzez wprowadzenie zmian do ustawy o pomocy społecznej w pakiecie ustaw o budżecie.

Zmiany te przynoszą zmniejszenie wielkości nakładów niezbędnych do realizacji zadań i polegają na:

1) obniżeniu kryterium dochodowego rodziny uprawniającego do zasiłku stałego – redukcja o 97.178 tys. zł;

2) ograniczeniu prawa do gwarantowanego zasiłku okresowego dla osób samotnie wychowujących dziecko oraz zastrzeżeniu orzecznictwa uprawniającego do zasiłku pielęgnacyjnego – redukcja o 77.336 tys. zł;

3) likwidacji dodatków do świadczeń: renty socjalnej, zasiłku stałego, zasiłku stałego wyrównawczego – redukcja o 1.716 tys. zł;

4) obniżeniu podstawy, od której opłacana jest składka na ubezpieczenia społeczne – z kwoty najniższego wynagrodzenia do wysokości zasiłku stałego – redukcja o 1.487 tys. zł.

Łączne redukcje wynikające ze zmian w ustawie o pomocy społecznej mają według rządu wynieść ok. 178 mln zł.

Wobec ograniczania wydatków zastanawiający jest brak w projekcie budżetu propozycji podjęcia działań programowych zmniejszających wysokie wydatki budżetu na FUS i KRUS, których celem winno być zmniejszenie wzrastających dysproporcji pomiędzy finansowaniem obu systemów. Pozostawiono również bez zmian kosztowny system emerytur i rent mundurowych.

W zakresie rehabilitacji zawodowej zastrzeżenia budzi planowane zmniejszenie dofinansowania PFRON w celu ochrony istniejących w zakładzie miejsc pracy z 8 mln w 2001 roku do 15 tys. w roku 2002. Obawiamy się, że w związku z trudną sytuacją na rynku pracy rozwiązanie takie może prowadzić do zwalniania osób niepełnosprawnych.

W zakresie rehabilitacji społecznej zastrzeżenia budzą:

* planowane zmniejszenie dofinansowania zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny osób niepełnosprawnych dorosłych z 4.804 tys. w 2001 roku do 1.040 tys. w roku 2002,

* planowane zmniejszenie dofinansowania likwidacji barier funkcjonalnych do 1.340 tys. w 2002 z 10.601 tys. zł. w 2001 roku,

* brak finansowania w roku 2002 materiałów szkoleniowych i informacyjnych.

Posunięcia te są sprzeczne z zasadą wyrównywania szans osób niepełnosprawnych i mogą prowadzić do obniżenia szans integracji osób niepełnosprawnych zarówno w życiu społecznym, jak i zawodowym, a poprzez to wpłynąć na dalsze obniżanie standardu życia tej grupy społecznej.

Polityka gospodarcza i restrukturyzacja branż Wobec zmniejszenia wydatków na realizację zadań przyjętych w strategiach i programach restrukturyzacyjnych i osłonowych w poprzednich latach, rodzą się uzasadnione obawy o ich realizację (przemysł lekki, służba zdrowia, hutnictwo, górnictwo, kopalnictwo, w tym wydobywcie i przetwórstwo siarki, nauka, oświata, komunikacja, itp.).

ZIPRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

Finansowanie reformy górnictwa w większym stopniu ze środków spółek węglowych związane z ograniczeniem dotacji na restrukturyzację górnictwa może doprowadzić do ich złej kondycji ekonomicznej, czego skutkiem będzie redukcja miejsc pracy.

Niepokojąco jest odchodzenie od działań proeksportowych poprzez zmniejszenie finansowania kontraktów eksportowych oraz promocji eksportu.

Ochrona zdrowia

W budżecie zaplanowano kwotę 120.044 tys. zł na program działań osłonowych i restrukturyzacyjnych w ochronie zdrowia, co stanowi 69,5% wysokości zaplanowanej na ten cel kwoty w budżecie 2001 r. W wielu zakładach trwa zaawansowany proces restrukturyzacji; środki te przeznaczone są na dotacje, odprawy, wydatki inwestycyjne mające na celu poprawę jakości usług, sytuacji zakładów opieki zdrowotnej na rynku konkurencyjnych usług medycznych. Ograniczenie środków w budżecie spowoduje wzrost liczby bezrobotnych w tym sektorze, a także odbije się negatywnie na jakości usług.

Rezygnacja z ustawowego podwyższenia składki w zasadzie przekreśla możliwość poprawy funkcjonowania systemu.

Edukacja i nauka

Podobnie niekorzystne są nakłady na finansowanie oświaty i wychowania. Z danych zawartych w projekcie budżetu, w którym nie uwzględniono wielu wydatków oświatowych wynika, że ich wysokość ukształtuje się na poziomie 99,1% w stosunku do roku 2001. Oznacza to, że spadną one do poziomu 3,14% PKB wobec 3,32% w roku 2001. Przy zakładanym wzroście cen towarów i usług konsumpcyjnych na poziomie 4,5% pociągnie to znaczne obniżenie nakładów na wydatki pozapłacowe. Ponieważ rząd już wcześniej podjął decyzję o zamrożeniu płac, w 2002 r. realne wynagrodzenia jeszcze bardziej zostaną obniżone. Takie rozwiązania powodują redukcję wydatków budżetowych na oświatę nie mniej niż o 5 mld zł.

Projekt budżetu państwa na rok 2002 zakłada ograniczenie nakładów m.in. na szkolnictwo wyższe i naukę. W szkolnictwie wyższym dotyczy to braku waloryzacji wynagrodzeń – tak jak dla całej sfery budżetowej, a ponadto wstrzymanie II etapu reformy płac oraz zmniejszenie o ponad 25% nakładów na wydatki rzeczowe uczelni. W ustawach o budżetach zakłada się przesunięcie o rok także III etapu reformy płac oraz w okresie realizacji podwyżek – wstrzymanie waloryzacji płac. W sferze nauki ma nastąpić dalsze znaczące zmniejszanie nakładów na projekty badawcze i działalność statutową.

Proponowany kierunek zmian finansów państwa jest sprzeczny z polską racją stanu. Wstrzymanie reformowania gałęzi decydujących o rozwoju kraju, zamiast ich włączenia w proces odbudowy gospodarki i poprawy stosunków społecznych, prowadzi do marginalizacji naszego kraju. To jest krótkowzroczne nastawienie na doraźne efekty. Rezultaty tych działań będą negatywne nie tylko w zakresie międzynarodowej współpracy naukowej, ale i gospodarczej.

Gdańsk, 15.01.2002 r. Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

**Zastępca Przewodniczącego Sekretarz Komisji Krajowej
NSZZ „Solidarność” Józef Niemiec**

**Stanowisko Komisji Krajowej nr 47/02
ws. represji za przynależność związkową**

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” stanowczo protestuje przeciwko usuwaniu ze stanowisk i zwalnianiu z pracy członków NSZZ „Solidarność” bez merytorycznych przyczyn. Często za jedyny powód tego procederu podawana jest ich przynależność do NSZZ „Solidarność” lub dobra współpraca ze Związkiem. Taka działalność stoi w sprzeczności z polskim i międzynarodowym prawem.

Komisja Krajowa zwraca się do struktur Związku o przesyłanie informacji o przypadkach łamania praw związkowych do Działu Regionalnego KK. Zebrane wiadomości będą podstawą złożenia skargi w Międzynarodowej Organizacji Pracy.

*Gdańsk, 24.01.2002 r. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”
Zastępca Przewodniczącego*

Sekretarz Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Józef Niemiec

Ciąg dalszy na str. 8

Podsumowując debatę, OIP uznał ją za dobry początek współpracy. Ustalił również orientacyjny termin następnego spotkania na czerwiec bieżącego roku. H. Purwin zaznaczył również, że jeżeliby istniałaby konieczność wcześniejszego zorganizowanego debaty dla przedstawicieli konkretnej branży – to propozycję taką należy zgłosić do Okręgowego Inspektoratu Pracy w Białymstoku. Zwrócił się również do zebranych z pytaniem, czy funkcjonują jeszcze w naszym regionie struktury ponadzakładowe, które w przyszłości również powinny brać udział w podobnych spotkaniach.

Na zakończenie, OIP przypomniał o możliwości zgłaszania kandydatów do nagrody im. Haliny Krahelskiej oraz odznaki „Zasłużony dla Ochrony Pracy”.

Wnioski

1. Spotkania przedstawicieli struktur wojewódzkich związków zawodowych i okręgowego inspektoratu pracy powinny odbywać się cyklicznie, raz w kwartale, najbliższe zaplanowano na 20 czerwca 2002 r.

2. Organizowane będą szkolenia związkowcom wytypowanym przez organy okręgowe central związkowych.

3. Szkolenia pracowników zakresu BHP SA złej jakości. Należy zainicjować „certyfikację” firm szkoleniowych.

4. Przypadki złej współpracy inspektoratu pracy ze związkami zawodowymi w trakcie kontroli należy zgłaszać bezpośrednio Okręgowemu Inspektorowi Pracy lub jego zastępcom.

5. Podjąć działania legislacyjne, aby uniknąć sytuacji, gdy działacz związkowy zostaje zwolniony z pracy z art. 52 kp. z powodu wypowiedzi na temat sytuacji w zakładzie pracy (pozostają oni przywrócić do pracy, ale przez długi czas pozostają bez pracy).

Białystok dn. 4.03.2002 r.

**JESLI
REKLAMA**

**TO TYLKO
W NASZYM**

BIULETYNIE

**ATRAKCYJNE
WARUNKI**

ZAPRASZAMY

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

UCHWAŁA KK nr 77/02

ws. powołania zespołu do opracowania regulaminu Krajowego Funduszu Szykanowanych Członków Związku

W celu realizacji uchwały nr 9 XIV KZD Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” powołuje zespół w składzie:

1. Leszek Jankowski
2. Janusz Śniadek
3. Tadeusz Tumilewicz

Zleca się zespołowi opracowanie w terminie do 11 marca br. projektu regulaminu Krajowego Funduszu Szykanowanych Członków Związku, zbieżnego z założeniami przedstawionymi na zebraniu KK 11.12.2001 roku w celu poddania go pod dyskusję i głosowanie Komisji Krajowej.

Gdańsk, 24.01.2002 r.
Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”

UCHWAŁA KK nr 78/02

ws. wyborów delegatów na KZD na kadencję 2002-2006

I. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” określając proporcje, według których przydziela się poszczególnym regionom liczbę mandatów delegatów na Krajowy Zjazd Delegatów kadencji 2002-2006 postanawia, że na każde rozpoczęte 2.500 członków Związku przypada jeden mandat delegata.

Weryfikacja deklarowanej liczby członków Związku w regionie odbędzie się zgodnie z uchwałą KK nr 583/97, zmienionej uchwałą KK nr 609/98.

Walne zebrania delegatów regionu muszą przy dokonywaniu wyborów delegatów na Krajowy Zjazd Delegatów określić kolejność miejsc mandatowych tak, by można było – w razie potrzeby – zweryfikować liczbę delegatów według kryteriów podanych w wyżej wymienionych uchwałach.

II. W uchwale KK nr 583/97 z 29.04.1998 r. oraz w załączniku do niej lata 1995, 1996, 1997 zastępuje się latami 1999, 2000, 2001, a wyrazy „w kadencji 1998-2002” wyrazami „w kadencji 2002-2006”.

III. Traci moc uchwała KK 601/98 oraz punkt II uchwały KK 609/98.

Gdańsk, 24.01.2002 r.
Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”
Zastępca Przewodniczącego, Sekretarz Komisji Krajowej
NSZZ „Solidarność”, Józef Niemiec

ODSZKODOWANIA ZA WYPADKI PRZY PRACY

Kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych od 22 marca 2002 r. wynoszą:

– 437,50 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu, nie mniej jednak niż 1635,70 zł z tytułu doznania stałego lub długotrwałego uszczerbku,

– 8095,60 zł z powodu orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji,

– 437,50 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu z tytułu jego zwiększenia,

– 40.454,30 zł, gdy do odszkodowania uprawniony jest małżonek lub dziecko zmarłego, oraz 8095,60 zł z tytułu zwiększenia odszkodowania przysługującego na drugiego i każdego następnego uprawnionego,

– 20.260,80 zł, gdy do odszkodowania uprawnieni są tylko inni członkowie rodziny niż małżonek i dzieci zmarłego, oraz 8095,60 zł z powodu zwiększenia odszkodowania na drugiego i każdego następnego uprawnionego,

– 8095,60 zł, gdy do odszkodowania równocześnie z małżonkiem lub dziećmi zmarłego uprawnieni są inni członkowie rodziny; każdemu z nich przysługuje ta kwota niezależnie od odszkodowania przysługującego małżonkowi i dzieciom (M. P. nr 11, poz. 201). ■

Manifestacje przeciwko kodeksowi pracy we... Włoszech

Dwa miliony Włochów protestowało 23 marca br. przeciwko zmianom w kodeksie pracy ułatwiającym zwalnianie pracowników.

To największy protest od czasu dojścia do władzy centroprawicowego rządu Silvia Berlusconiego. Centrum Wiecznego Miasta było pełne czerwonych flag – demonstrujących przywiozło 9 tys. autobusów i 60 specjalnych pociągów.

Władze podjęły nadzwyczajne środki ostrożności – było pełno policji, nad tłumem latały helikoptery; ponieważ do protestu przyłączyli się przeciwnicy globalizacji, obawiano się powtórki z zamieszek podczas lipcowego szczytu G8 w Genewie.

Włoskie związki zawodowe, zrzeszające 12 mln członków, protestowały przeciwko planom liberalizacji kodeksu pracy, które umożliwiłyby zwalnianie „bez zasadnej przyczyny” niektórych ka-

tegorii pracowników. Obecnie we Włoszech jest to niemożliwe. Demonstrujący protestowali także przeciwko politycznej przemocy po ubiegłotygodniowym zabójstwie doradcy ministra pracy prof. Marco Biaggio, który był współautorem projektu zmian.

– Jesteśmy tu, by walczyć z terroryzmem, poprzeć demokrację i pokazać rządowi, że jego intencje są złe – mówił przywódca największego związku CGIL, Sergio Cofferati. ■

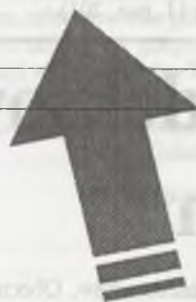
10Wszystko o akcji: www.przyszosc.com

WALCZYMY! O 49% ULGI NA PKP

USTAWA OBYWATELSKA

O zmianie Ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środków publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw.

Imię i nazwisko	Adres	PESEL	Podpis
Michał Belka	ul. Kolejowa 37/49 37-049 Kraków	81121303749	

POPRZYJ NASZ WSPÓLNY PROJEKT!

Informacje w siedzibie NZS UJ (Collegium Novum pok.030)
w godzinach od 10.00 do 16.00 Tel. 4221033 wew. 1423
Karty podpisów oraz tekst projektu ustawy dostaniesz w naszym biurze!!!

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

UCHWAŁA KK nr 91/02

ws. opinii o projekcie nowelizacji ustawy – Kodeks pracy i innych ustaw

„Praca znajduje się pod ochroną Rzeczypospolitej Polskiej.

Państwo sprawuje nadzór nad warunkami wykonywania pracy” (art. 24 Konstytucji RP).

W Polsce odsetek ludzi potencjalnie aktywnych zawodowo, a pozbawionych tej gwarantowanej konstytucyjną ochroną przybiera zastraszające rozmiary. Projekt zmian Kodeksu pracy przygotowany przez rządzącą koalicję jest kolejnym zamachem na prawa pracownicze, cofającym cywilizacyjnie Polskę do początku XX wieku i oznacza uchylanie się rządu od realizacji konstytucyjnych zadań oraz usankcjonowanie powszechnego dotychczas łamania prawa pracy. Jest to także sprzeczne z przyjętym przez rząd w czasie negocjacji europejskich zobowiązaniem do zapewnienia coraz większej ilości coraz lepszych miejsc pracy.

NSZZ „Solidarność”, broniąc Kodeksu przed nieracjonalnymi zmianami, broni nie tylko swoich członków, działa również w interesie pracowników i bezrobotnych pozbawionych ochrony związków zawodowych. Tzw. uelastycznienie Kodeksu pracy w rzeczywistości zwiększy bezrobocie, co jest szczególnie groźne w kontekście ostatnio przyjętych przez Sejm ustaw i decyzji istotnie zwiększających koszty firm. Proponowane zmiany służą więc odwróceniu uwagi od działań rządu pogarszających sytuację firm, skonfliktowaniu środowiska pracodawców ze związkami i tworzeniu pretekstu do obarczania związków zawodowych winą za poziom bezrobocia.

W obronie przed m.in.:

- * możliwością jednostronnego rozwiązywania układów zbiorowych,
- * obniżeniem dodatków do nadgodzin,
- * pozbawieniem pracowników zwalnianych z przyczyn dotyczących pracodawcy prawa do odprawy pieniężnej,
- * możliwością stosowania przez pracodawców sześciogodzinnego tygodnia pracy bez prawa do dodatku za godziny nadliczbowe przez większą część roku,
- * wyłącznie indywidualnym ustaleniem z pracodawcą warunków pracy i płacy przez pracowników,
- * możliwością dokonywania odstępstw od przepisów prawa pracy na niekorzyść pracownika w układzie zbiorowym pracy.

NSZZ „Solidarność” zastosuje wszelkie dostępne środki. Upoważnia nas do tego faktyczny zamach na dotychczasowy dorobek dialogu społecznego w Polsce.

W dobrze pojętym interesie społecznym, wzywamy rząd do podjęcia walki z szerzącymi się patologiami: korupcją, nieuczciwą konkurencją, łamaniem prawa, a także do odstąpienia od pogroźek i konfrontacji ze związkami zawodowymi. Domagamy się wycofania rządowego projektu zmian Kodeksu pracy. Ze swojej strony deklarujemy gotowość do współpracy w działaniach pozytywnych. Postulujemy powrót do dialogu i podjęcie negocjacji dotyczących konkretnych działań na rzecz tworzenia miejsc pracy i rozwoju gospodarczego kraju.

Warszawa, 13.03.2002 r. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”

OPINIA

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” wyraża następujące stanowisko wobec propozycji zawartych w projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw.

1. Propozycja wprowadzenia umowy o pracę na czas określony w celu zastępstwa innego pracownika zasługuje na krytyczną ocenę. Powodem negatywnego stanowiska Związku wobec tej propozycji są skutki prawne zatrudnienia pracownika na czas określony na zastępstwo. Wprawdzie pracownik, z którym zostaje zawarta umowa o pracę w celu zastępstwa, nawiązuje stosunek pracy, pozbawia się go jednak elementarnej ochrony związanej z pozostawianiem w zatrudnieniu. Pozostawanie w zatrudnieniu przez okres ponad 3 lat nie jest równoznaczne z nawiązaniem stosunku pracy na czas nieokreślony (art. 251 § 2 k.p. w proponowanym brzmieniu), okres wypowiedzenia umowy na czas określony w celu zastępstwa zostaje skrócony do 3 dni roboczych (art. 33 § 2 k.p.), wyłączone są przepisy o ochronie trwałości stosunku pracy osób w wieku przedemerytalnym (art. 39 § 2 k.p. w proponowanym brzmieniu), nieobecnych w pracy z przyczyn usprawiedliwionych, w tym w okresie niezdolności do pracy wskutek choroby (art. 41 § 2 k.p. w proponowanym brzmieniu), kobiet w ciąży oraz w

okresie urlopu macierzyńskiego (art. 177 § 2 i 3 k.p. w proponowanym brzmieniu).

2. Na aprobatę zasługuje propozycja, aby zatrudnienie na podstawie umów na czas określony było limitowane nie poprzez określenie liczby umów na czas określony, które mogą zostać zawarte pomiędzy tym samym pracownikiem i pracodawcą, a poprzez ograniczenie okresu zatrudnienia pracownika na czas określony. Zastrzeżenia Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” budzi natomiast propozycja ustalenia maksymalnego trzyletniego okresu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony. Zdaniem Związku, trzyletni okres zatrudnienia pracownika na czas określony jest zbyt długi. Skutkiem przyjęcia tak długiego okresu trwania stosunku pracy na czas określony może być traktowanie tego rodzaju umowy o pracę przez pracodawców za podstawowy w okresie pierwszych trzech lat zatrudnienia pracownika. Zdaniem Związku należy zmniejszyć do utrzymania funkcjonującej dotychczas w polskim Kodeksie pracy zasady, zgodnie z którą umowa o pracę na czas nieokreślony stanowi zasadniczą podstawę zatrudnienia. Pozostawanie pracownika w stosunku pracy nawiązanym na czas określony stwarza bowiem niepewność co do kontynuacji zatrudnienia po tym okresie. Z tego punktu widzenia za zasadniejsze należałoby uznać wprowadzenie maksymalnie rocznego okresu pozostawania w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas określony. Rozważenia wymaga również możliwość wprowadzenia zawierania umów o pracę na czas określony wyłącznie w uzasadnionych przypadkach. Takie ograniczenia postuluje Dyrektywa Rady Unii Europejskiej Nr 99/70 dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie umów na czas określony oraz art. 2 ust. 3 Konwencji MOP Nr 158 dotyczącej rozwiązania stosunku pracy z inicjatywy pracodawcy.

3. Zdaniem NSZZ „Solidarność”, na akceptację zasługuje postulat zwolnienia pracodawcy z obowiązku udzielania dni wolnych na poszukiwanie pracy w sytuacji, gdy wypowiedzenia dokonał pracownik.

ciąg dalszy na str. 12

Dokończenie ze str. 11

4. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” wyraża zdecydowany sprzeciw wobec propozycji wyłączenia pracodawców zatrudniających poniżej 20 pracowników z obowiązku wydawania regulaminu pracy i regulaminu wynagradzania. Propozycje te ograniczają uprawnienia związków zawodowych do uzgadniania treści regulaminów, wyłączają ochronną funkcję regulaminu pracy (np. w zakresie ustalania wykazu prac wzbudzających kobiety i młodocianym) oraz możliwość kontroli przestrzegania przez pracodawcę przepisów prawa pracy (np. dotyczących czasu pracy czy też warunków BHP). Propozycja ograniczenia obowiązku wydawania regulaminów wynagradzania oznacza zwiększenie sfery braku regulacji płacowej. Wysokość wynagrodzenia ustalana będzie wyłącznie pomiędzy pracownikiem a pracodawcą, co stwarza pole do nadużyć (np. praktyka zatrudniania w ramach fikcyjnego niepełnego wymiaru czasu pracy w celu uchylecia się od stosowania przepisów o najniższym wynagrodzeniu za pracę).

5. Zastrzeżenia budzi również propozycja, aby zakres delegacji do wydania rozporządzenia MPiPS określającego szczegółowe zasady ustalania oraz wysokość należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej ograniczyć wyłącznie do pracowników zatrudnionych w państwowych i samorządowych jednostkach sfery budżetowej. W stosunku do pozostałych pracowników zagadnienia te byłyby regulowane wyłącznie w układach zbiorowych pracy, regulaminach wynagradzania i umowach o pracę. Wprowadzenie tego rozwiązania narusza ochronną funkcję, jaką spełniają w polskim systemie prawa pracy tzw. powszechne źródła prawa pracy – Kodeks pracy, inne ustawy i akty wykonawcze. Tej grupie źródeł prawa pracy należy pozostawić rolę określania minimum uprawnień pracowniczych i maksimum obowiązków. Rola tzw. swoistych źródeł prawa pracy polegać powinna natomiast na wprowadzaniu rozwiązań korzystniejszych dla pracowników od powszechnie obowiązujących standardów. W tym kontekście warto podkreślić, że wprowadzeniu proponowanej zmiany towarzyszy ograniczenie zakresu podmiotowego regulacji płacowej – proponuje się objąć obowiązkiem wydawania regulaminów wynagradzania wyłącznie pracodawców zatrudniających co najmniej 20 pracowników. Proponowana zmiana spowoduje, że prawa do świadczeń przysługujących z tytułu podróży służbowej pozbawieni zostaną pracownicy zatrudnieni w mniejszych zakładach pracy. Wśród mniejszych pracodawców dostrzegalna jest bowiem tendencja do przyznawania pracownikom wyłącznie świadczeń przewidzianych w powszechnie obowiązujących przepisach prawa pracy. Zróżnicowanie w treści art. 775 § 2 k.p. sytuacji prawnej pracowników jednostek sfery budżetowej oraz pozostałych zasługuje ponadto na zarzut niezgodności z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji R.P.). Ponadto proponowana zmiana pozostaje w sprzeczności z przepisami ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

6. Krytycznie ocenić należy również propozycję uwarunkowania prawa do odprawy emerytalno-rentowej od posiadania przez pracownika co najmniej trzyletniego okresu zatrudnienia u

OŚRODEK SZKOLENIOWY OLC

ORGANIZUJE KURSY

1. PODSTAW OBSŁUGI KOMPUTERA PC

60 godzin lekcyjnych. CENA: 300,00 zł

PROGRAM KURSU:

@ SYSTEM OPERACYJNY - WINDOWS '98

@ EDYTOR TEKSTÓW - WORD,

@ ARKUSZ KALKULACYJNY - EXCEL.

@ INTERNET

godz. 8.00- 11.30 - od poniedziałku do piątku

11.30-14.45 - od poniedziałku do piątku

15.30 - 18.45 - od poniedziałku do piątku

18.45 - 21.10 - od poniedziałku do piątku

9.00 - 14.30 - w sobotę i niedzielę

2. KSIĘGOWOŚCI KOMPUTEROWEJ

GODZ. 17.00-20.00 OD PONIEDZIAŁKU DO PIĄTKU

75 godzin lekcyjnych. CENA: 480,00 zł

@ PODSTAWY RACHUNKOWOŚCI (45 GODZ. L)

@ SYSTEM FINANSOWO-KSIĘGOWY (30 GODZ. L.)

ZGŁOSZENIA - ul. SURASKIEJ 1, pokój nr 200

☎ 742-27-97

DLA CZŁONKÓW ZWIĄZKU I ICH RODZIN

50% ZNIŻKI

OFERTA WAŻNA DO KOŃCA 2002 r.

OBOWIAZUJE PISEMNE ZGŁOSZENIE KZ

Z POTWIERDZENIEM CZŁONKOSTWA

W ZWIĄZKU, GODZINY KURSU I TEL.KONTAKT.

pracodawcy, u którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę (art. 921 k.p. w proponowanym brzmieniu). Odprawa emerytalno-rentowa posiada obecnie charakter okolicznościowego świadczenia pieniężnego związanego z przejściem na emeryturę lub rentę. Stanowi ona wyraz uznania dla długoletnich pracowników, kończących u danego pracodawcy swoją karierę zawodową. Ma ona zatem w większej mierze znaczenie moralne i humanitarne niż materialne. Prawo do tego świadczenia nie zależy obecnie od stażu pracy, a jego wysokość jest równa wynagrodzeniu pracownika za jeden miesiąc.

Wprowadzenie proponowanej zmiany art. 921 k.p. pozbawi pracowników, którzy w okresie poprzedzającym nabycie uprawnień emerytalno-rentowych byli zatrudnieni u danego pracodawcy przez okres krótszy niż dwa lata resztek satysfakcji związanej z zakończeniem swojej aktywności zawodowej. Z drugiej strony, niewielkie oszczędności z tytułu wprowadzenia tej zmiany nie, spowodują efektu w postaci poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej i powstawania nowych miejsc pracy.

Dokończenie

w następnym Biuletynie.

BIULETYN INFORMACYJNY
NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
REGIONU PODLASKIEGO

SOLIDARNOŚĆ

ADRES REDAKCJI: ul. Suraska 1, pok. 203, 15-093 Białystok, tel. 7423-246 w. 310.
fax 742-32-48

REDAKCJA: Mirosław Markowski (red. naczelny)

Artur Jan Szczęsny (sekretarz redakcji), Jan Grochowski
oraz Zespół.

WYDAWCA: Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”.